

Пакъ ѝ хрумна за онуй куче
Що на сънъ ѝ хапа.

XX.

Въ сѣщѣ-тѣ нощъ, по тъмнини,
Ни въ туй, ни въ онуй време
Масторъ Добри ся събуди,
Кога сичко дрѣми
Обикаля покрай моста
И нѣщо си шепни,
А какво-ли му ѝ на ума,
Тъ тѣй тихо дебри?
Глѣда горѣ глѣда долу,
Сухи рѣцѣ кърши
И говори си на ума:
„Трѣба да ся свърши.
Забикаля вси-тѣ момци,
Тѣ спѣтъ уморени
Радва имъ ся — се юнаци,
Юнашки прострени.

XXI.

По край моста насадена
Върба расклонена —
Самодивска бѣ названа
И сѣкиму страшна.
Покрай неѣ направили
Момци-тѣ одрови
И подъ нѣѣмъ тѣ си спѣхъ —
Вси камени здрави.
Ненчо бѣше на одѣра
На странѣ отъ сички
Сънуваше, че ся кара
И бори юнашки.
Той ихѣше издѣлбоко,
Тѣжно нажалено;
Мигаше си лѣво око
С' лице начемерно.